

BEROOFD

Ik had even een fiets geleend van de bureu, zo togen wij achter elkaar naar het dorpje om wat te gaan eten. Nu is het hier snel donker, dat was het dan ook toen we teruggingen. We fietsten op de hoofdweg, een motor liet ons voorgaan zodat we linksaf een klein weggetje zonder verlichting in konden slaan. Leen eerst en ik erachter aan. De motor reed me klem tegen de muur en voordat ik begreep wat er gebeurde griste hij mijn tas met inhoud uit het mandje van mijn fiets. Hij ging er als een ronkende haas vandoor, ik schreeuwde nog wel maar hij was Leen ook in een wip voorbij. Leen erachteraan, maar op een kinderfietsje in het donker een crimineel op een motor achtervolgen is tamelijk zinloos. Hij had opzettelijk het licht van zijn motor uitgedaan en het nummerbord was dus niet te herkennen (hadden we sowieso niet kunnen lezen ben ik bang voor).

Dus gevlogen was die vogel, met mijn tas. Portemonnaie met een paar honderd euro's, meer dan tienduizend bath, mijn pinpas, mijn mobieltje en nog wat persoonlijke dingetjes weg.

Een paar vriendelijke Thai hebben nog geprobeerd om hem te achterhalen, helaas. De bewakers van onze compound belden de politie, daar moesten we naar toe komen, ja hallo hoe dan? Geen vervoer en nu ook even geen geld, maar vooral de taal is dan een probleem, slechts een enkeling spreekt wat Engels en wij wel heel weinig Thai.

Ik keek of Annemarie nog wakker was, die kleine meid staat haar mannetje en spreekt al behoorlijk goed Thai. Ze wilde zich net gaan douchen en wilde ons wel helpen door mee te gaan als tolk. Twee heren reden ons op de motorbike naar het bureau. Leen achterop bij de een en A. en ik achterop (dus met z'n drietjes) bij de ander. De politieman ter plekke deed nogal moeilijk wilde van alles weten en schreef het ook op, maar daarna zei hij doodleuk dat we naar het hoofdbureau in Sattahip moesten. Hoe dan? De songtaus reden niet meer, het was inmiddels 9 uur, en zo'n 25 km. met z'n drietjes op een opgevoerde brommer zag ik niet zo zitten, vooral omdat de moeder van A. niet thuis was en ik het niet kon verantwoorden om het meisje zo maar mee te nemen. Een taxi was wel erg duur en misschien ook niet direct beschikbaar. Ik vroeg dus of het morgen ook kon, of Leen misschien alleen kon gaan achterop de motor? Nee, dat kon niet (excuus, wisseling van dienst en dan moest zijn collega het overdragen aan een ander, bureaucratie dus). Gelukkig bood onze bewaking aan om zijn auto te gaan halen en als wij dan de benzine wilden betalen (uiteraard) zou hij ons naar Sattahip brengen. Zo gezegd zo gedaan. Eerst Annemarie veilig thuis afgeleverd, intussen kwam de auto, met 2 mannen waarvan er een heel klein beetje onverstaaanbaar Engels sprak als begeleider en de ander als chauffeur. Omdat er een wegomleiding was in Sattahip was het politiebureau moeilijk te vinden, maar uiteindelijk werden we te woord gestaan door een politiefunctionaris die wel alles in de computer intikte maar geen enkel woordje buiten de grens sprak. Hij was wel behulpzamer dan de collega in Ban Amphur. Het proces verbaal werd uitgeprint en daarna ondertekend, ook door ons, daarna door weer een andere klerk met de hand overgeschreven in een dik boek. Wat ik ook soebatte we kregen het proces verbaal niet mee, tomorrow, tomorrow. Hoe dan? Moeten we dan morgen weer naar Sattahip toekomen? Nou dat werd dus niet duidelijk, de guard gaat het geloof ik morgen halen op zijn motorbike! Inmiddels was het al bijna middernacht, nou ja ik kan nu toch niet meer bellen.

Dit alles was – zoals de politieman zei: Sorry, NO GOOD!

Nou dit was dus echt balen, maar ik bof dat ik de tas niet om mijn schouder had hangen, als hij hem er dan had afgerukt was ik zeker weer gevallen. Nu ben ik alleen wat armer, maar dat zijn de meeste mensen hier, dus...

De kerstgedachte wordt al zichtbaar.

